

АТОМНИК України

№20 (1142) 21 вересня 2023 року

Заснована 1 грудня 2000 року

ГАЗЕТА ПРОФЕСІЙНОЇ СПІЛКИ

ПРАЦІВНИКІВ АТОМНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ ТА ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ

ЗОНА ВІДЧУЖЕННЯ

Охорона довкілля: необхідна підтримка

За стан лісів у Зоні відчуження відповідає Державне спеціалізоване підприємство «Північна Пуща». Проте відтоді, як значну частину лісових масивів було передано під Чорнобильський радіаційно-екологічний біосферний заповідник, виробничі функції та фінансування між двома структурами не вдається розподілити ефективно. Яким бачить вихід з цієї ситуації керівництво підприємства?

Це питання обговорили Олександр Кічковський, в.о. директора ДСП «Північна Пуща», та Геннадій Михайлюк, Голова об'єднаної організації профспілки працівників підприємств Зони відчуження.

Трохи історії

Офіційно встановлено, що площа Чорнобильської зони відчуження становить 260 тис. га, з яких майже 70 відсотків займають в основному штучно насажені ліси. Саме вони є природною охоронною зоною, простіше — природним бар'єром для довкілля та не дають радіонуклідам вийти за межі Зони відчуження і тим самим захищають світ від негативного впливу.

Частина лісів постраждала від радіації. Усім відомий так званий Рудий ліс, який прийняв на себе найбільшу частку викиду радіоактивного пилу під час вибуху реактора 26 квітня 1986 року. Висока доза поглинутої радіації призвела до загибелі дерев (переважно сосон) і забарвлення їх у буро-червоний колір. Під час робіт з дезактивації території ліс знесли бульдозерами і поховали. Всім відомі пожежі, а особливо пожежа 1991 року в Зоні відчуження, що залишила після себе непрохідні згаріща. Тому для відновлення лісових насаджень з метою стабілізації радіаційної обстановки, запобігання винесенню радіонуклідів за межі Зони відчуження, здійснення санітарних рубок, боротьби зі шкідниками, запобігання пожежам, а також гасіння пожеж тощо, спеціальні лісотехнічні роботи було створено 1991 року Державне підприємство «Чорнобильліс». Згодом це підприємство було перейменовано у Державне спеціалізоване комплексне підприємство «Чорнобильська Пуща», розповів Геннадій Михайлюк. Після реорганізації підприємств Зони відчуження ДСКП «Чорнобильська Пуща» було ліквідовано шляхом приєднання до ДСП «Чорнобильській спецкомбінат». Проте у 2016 році підприємство знову відродилося вже під назвою Державне спеціалізоване підприємство «Північна Пуща» та продовжувало виконувати свої статутні завдання.

Реалії

Сьогодні події, пов'язані з постійними змінами керівників, невизначеність подальшої долі підприємства, наслідки окупації та обмеження можливостей ведення господарської діяльності не дають впевненості у майбутньому підприємства, особливо долі працівників.

Невирішеними залишаються питання плінності кадрів, виплати заборгованості із заробітної плати та її складових за попередні роки, особливо працівникам, мобілізованим до Збройних Сил України, — окреслює

проблему Геннадій Михайлюк. — Потребують уваги й питання забезпечення працівників лікувально-профілактичним харчуванням, спецодягом та ЗІЗ. Профспілка тримає це під контролем. Допомагає керівництву вирішувати соціальні проблеми, організовує пошук та доставку благодійної допомоги працівникам підприємства. Первинна профспілкова організація під керівництвом Івана Рудяка постійно надає матеріальну допомогу працівникам та заохочує членів профспілки. (Закінчення на 2-й стор.)

ВОЛОНТЕРСТВО

Лариса ТРИГУБ, працівниця ПАЕС: «Я була б на сьомому небі від щастя, якби всі українські воїни повернулися додому!»

Уже понад рік Збройні Сили України безупинно та героїчно нищать ворога, боронять рідну землю від російських загарбників, звільняють тимчасово окуповані території та закріплюються на досягнутих рубежах. Щохвилини вони ризикують власним життям, щоб Україна залишалася вільною і незалежною. Щодня сотні тисяч українців допомагають їм наблизити Перемогу, забезпечуючи всім необхідним на фронті. А є ті, чий молитви невидимою силою вкривають і захищають Україну, кожного воїна, кожну дитину, — це мільйони українських матерів.

На жаль, війна принесла кожній мамі загострене почуття страху за свою дитину... Для них це велике випробування — відправляти свого сина чи доньку на війну. Їм важко передати словами, як сильно стискається серце від кожного звуку в телефоні, коли на тому кінці не відповідають. Як завмирає це серце, коли дитина в небезпеці...

Сьогодні ми розповімо історію мами, сини якої не з чуток знають, що таке війна, і є справжніми Вартівими світла. Жінка вже навчилася давати раду своїм емоціям і тамувати біль, але із материнського серця він поки що нікуди не зникає...

Лариса Тригуб майже 30 років працює на Південно-українській атомній електростанції. Має родину та улюблену справу. Двоє синів, 34-річний Володимир та 32-річний Сергій, також працюють на електростанції. Початок повномасштабного вторгнення застав їх зненацька, але не злякав, бо хлопці вже мали військовий досвід.

Мама Лариса ділиться: «Коли сини пішли воювати в зону проведення АТО/ООС (Сергій — у 2017 році, а Володя — у 2018-му), я вирішила чимось зайнятися, щоб не з'їхати з глузду. Оскільки маю освіту ветеринара, то присвятила вільний час порятунку безпритульних тварин. Хлопці провели на сході по три роки, окрім бойових травм, мають ще й відзнаки, нагороди та звання «ветеран війни». Звісно, що після повномасштабного вторгнення сини відразу пішли до військомату».

Проте добровольцям там відмовили через «атомну бронь» (згідно з постановою Кабміну бронюванню підлягає переважна біль-

шість працівників підприємств, «критично важливих для функціонування економіки та забезпечення життєдіяльності населення в особливий період». — Ред.) і відправили на роботу, мовляв, коли буде потрібно — їх покличуть воювати. Та на цьому енергоатомівці не зупинилися і продовжували шукати можливість потрапити на фронт. Згодом дізналися, що «атомну бронь» можна зняти, отримавши дозвіл від керівництва.

«Мій Сергій буквально ходив за начальником три місяці, поки той не здався і не підписав документи. Звісно, я про це нічого не знала, — розповідає нам Лариса. — Коли син отримав дозвіл, він дуже зрадів і відразу прийшов до мене поділитися успіхом. З порогу радісно крикнув: «Мамко, я йду». А в мене почалася істерика, я не знала, куди себе подіти. А вже добре розуміла, що ситуація набагато гірша, ніж була в зоні АТО, що зараз набагато страшніше! Але нічого не могла зробити... Я відчувала гордість за сина і водночас великий страх. Було дуже боляче і образливо за себе, за дітей. У голові крутилося одне: невже я народила дітей для війни?»

(Закінчення на 2-й стор.)

ОСОБИСТОСТІ

Це наша місія — робити профспілки ближчими

Із 11 по 16 вересня 2023 року в Києві перебував Ерік Лі — засновник американської інтернет-платформи профспілкової солідарності LabourStart, якої новини транлюються сьогодні більш як 730 профспілковими сайтами з усього світу 27 мовами. Мережа кореспондентів-волонтерів — більше тисячі. Ерік Лі — автор численних публікацій та книг на тему робітничого та профспілкового руху. У щільному графіку зустрічей у Києві він знайшов час дати інтерв'ю газеті «Атомник України».

ІННОВАЦІЯ У СФЕРІ ПРОФСПІЛКОВОГО РУХУ

— Як народилася ідея поєднати Інтернет і робітничо-профспілковий рух?

— У принципі багато профспілковців, які на той момент користувалися Інтернетом і також думали, як ці знання можна застосувати, мали схожі ідеї, — розповідає Ерік Лі. — Складність завжди є в тому, як цінну ідею реалізувати практично. Спочатку я, як традиційний профспілковець, хотів усе тримати під контролем: сам заснував і вів сайт, сам наповнював його новинами. Потім, власне ті люди, з якими я спілкувався, переконали мене дати можливість усім бажаючим профспілковцям долучитися до справи — розміщувати на ресурсі LabourStart інформацію. І я, на щастя, дослухався.

(Закінчення на 3-й стор.)

ПІДТРИМКА ЗАХИСНИКІВ

500 тисяч гривень на бойові «пташки» спрямував Центральний комітет Атомпрофспілки

За ці кошти волонтери ПАЕС придбали для працівників, котрі служать у лавах ЗСУ, два квадрокоптери DJI Mavic 3T. Дрони оснащені тепловізійними камерами і, за словами військових, є просто незамінними в реаліях сучасної війни, допомагають оперативно виявляти ворожу техніку та корегувати вогонь по позиціях окупантів.

«Доручили волонтерській групі Рівненської АЕС визначити напрямки, куди саме спрямувати допомогу, адже вони постійно працюють зі зверненнями військових і знають їхні потреби», — сказав Голова Атомпрофспілки Валерій Матов.

Додаткові «очі» для військових
Сьогодні працівники Рівненської АЕС, їхні родичі у складі різних

бойових підрозділів захищають Батьківщину на передових позиціях. Колеги стараються підтримати їх усім необхідним, у тому числі й технікою. А дрони з функцією нічного бачення — це не лише додаткові «очі», а й збережені життя. «Сьогодні ми повинні зробити усе від нас залежне, щоб підсилити міць українських воїнів, підтримати їх морально, бо тільки разом виберемо Перемогу!», — наголошує Валерій Матов.

«Безпілотників не вистачає, на жаль. До нас постійно надходять звернення від військових, у

тому числі з аеророзвідки, з проханням їх придбати. Тому ці дві «пташки» однозначно допоможуть захисникам бити ворога», — переконаний голова профспілкової організації ПАЕС Іван Мельник.

Дрони уже доставили на бойові позиції: у військову частину А7098, де служить працівник електроцеху Андрій Шведюк, та у військову частину А0998, у підрозділ аеророзвідки, до працівника енергоремонтного підрозділу Олександра Пашка.

Тетяна КОРОВАЙЧУК

У сфері впливу Атомпрофспілки перебувають підприємства Міненерго України, Мінприроди, Мінохорони здоров'я України тощо

<http://www.atomprofspilka.info>

ЗОНА ВІДЧУЖЕННЯ

Охорона довкілля: необхідна підтримка

Постійні реорганізації та невідоме майбутнє

Питань перед підприємством багато. Відповідно до законодавства рубки лісу для комерційних потреб у Зоні відчуження заборонені, адже ліси Чорнобиля виконують функцію бар'єрного захисту. «Санітарні рубки» як різновид рубок оздоровлення та формування лісів — практично єдина можливість отримувати деревину на цій території.

Деревина, здобута після санітарних рубок, проходила ретельні перевірки в лабораторії ДСП «Екоцентр» і після підтвердження чистоти від радіаційного забруднення йшла на продаж. Здавалося б, підприємство могло бути прибутковим. Проте його сьогоднішні реалії — це суцільні борги.

ДСП «Північна Пуща» весь час перебуває у стані реорганізації. Дуже часто змінюється керівництво — тільки-но призначений очільник починає розбиратися з наявним станом речей, як його замінюють на чергового фахівця. І перед новим керівником знову постає питання: де взяти гроші, щоб розрахуватися з боргами, у тому числі із заробітної плати? Як забезпечити госпо-дарську діяльність, дотримання вимог законів з охорони праці, забезпечити підтримку у пожежобезпечному стані лісів та техніки у робочому стані.

Олександр КІЧКОВСЬКИЙ: Основна причина заборгованостей — дисбаланс у розподілі обов'язків та фінансування між «Північною Пущею» і створеним п'ять років тому Чорнобильським радіаційно-екологічним біосферним заповідником. Рік тому до заповідника відійшла більша частина території, за яку відповідало ДСП «Північна Пуща». Фінансування держпідприємства було зменшено, в той час як гасіння пожеж продовжують здійснювати його співробітники.

Наслідки військової агресії

— Вторгнення окупантів у Зону відчуження мало дуже тяжкі наслідки для підприємства. Загарбники викрали або по-варварськи розбили всю наявну техніку. Викрали все дизельне пальне, яке тільки змогли знайти. Загалом збитків було завдано на 33 млн грн, — обурений Олександр Кічковський. — Коштів на відновлення ми не маємо. Фінансування нашого підприємства суттєво зменшено. Якщо у 2022 році було виділено 67 млн грн з бюджету, то в цьому має надійти лише 44 млн грн, що зразу склало дефіцит із заробітної плати. Але потрібні кошти, щоб погасити борги за минулі роки. Потрібно розраховуватися з працівниками, які звільняються з підприємства. Потрібно забезпечити працівників засобами праці, спеодягом. Крім того, минулоріч на охорону лісів та пожежогасіння було виділено з бюджету 37

млн грн, цього року тільки 3 млн грн. А пожежі ніхто не «відміняв». І на це також потрібні кошти.

Територія менша.

Відповідальність — така сама

Раніше ДСП «Північна Пуща» складалася з семи лісгоспів, нині в підпорядкованні підприємства залишилося тільки два. Це всього 24 тис. га у 10-кілометровій смузі, що прилягає до ЧАЕС. Заповіднику ж було передано понад 257 тис. га. Проте в цьому державному закладі немає власної протипожежної служби. Тож працівники ДСП

вже був звільнений та тими, хто пішов до лав ЗСУ.

Імовірні перспективи покращення

Аби розв'язати наявні проблеми, підприємство потребує відновлення фінансування в колишніх обсягах. Керівництво працює над тим, щоб донести ситуацію до вищих інстанцій, активно діє через профспілку. Колектив сподівається на те, що кошти можуть бути виділені з резервних фондів.

І звісно ж, працівники ДСП «Північна Пуща» мають надію на побудову такого алгоритму співпраці із заповідником, за якого кожне з підприємств могло б виконувати свої функції та мати на це кошти. Наявні перешкоди для повноцінної роботи повинні бути усунуті на законодавчому рівні.

Марічка СМЕРЕКА

ВОЛОНТЕРСТВО

Лариса ТРИГУБ, працівниця ПАЕС: «Я була б на сьомому небі від щастя, якби всі українські воїни повернулися додому!»

(Закінчення.)

Початок на 1-й стор.

Спочатку Сергій відправили на навчання. Оскільки він мав за плечима рік служби в армії та три на сході України, його відразу готували командиром підрозділу. Після цього захисник потрапив у 77-му окрему аеромобільну бригаду Десантно-штурмових військ Збройних Сил України. Підрозділ відправили воювати під Бахмут. 31 серпня минув рік від дня їхньої дислокації на цьому напрямку. За цей час захисник мав декілька поранень різного ступеня важкості, контузію і тривалу реабілітацію. Нині він знову в строю і воює під Бахмутом.

Мама героя пригадує той період із жахом: «Сергія було

важко поранено 25 лютого перед днем народження, який у нього 27 лютого. Тоді він отримав контузію, але його врятували побратими, просто вчасно винесли з поля бою. Сину побили бронезилет, через що в тіло потрапили три осколки. Та попри все це він дуже переймався, що недостатньо добре воював, і казав мені: «Мамко, повір, я бився до останнього, незважаючи ні на що».

Після операції мав місяць реабілітації вдома. Старався звикнути до мирного життя, але постійно був на зв'язку з хлопцями. Підтримував їх морально і фінансово. Мої сини всі свої кошти витрачають на війну. Після реабілітації Сергій знову повернувся на фронт. А у червні вчоргове потрапив під обстріл. Мені сказав, що цього разу відбився малими подряпинами».

Спілкуватись із сином Ларисі вдається нечасто, проте як тільки у захисника з'являється можливість, він відразу телефонує мамі. Завжди усміхнений, підкреслює Лариса, завжди на позитиві: «Але деталі розповідає лише тоді, коли все проходить добре, коли всі залишаються живими. Каже: «Мамко, ми всі живі», посміхається і питає, як ми. А я у відповідь, що передала домашні пиріжки і той, хто з'їсть хоча б одного, — обов'язково залишиться живим. І хлопці їдять! На щастя, всі з підрозділу Сергія живі, хоча є такі, що залишилися без кінцівок... Але живі! Всіх запросила до нас у гості й пообіцяла наварити вареників з капустою. Я була б на сьомому небі від щастя, якби всі українські воїни повернулися додому! Всі!»

Але радіти Ларисі поки що не зовсім вдається, бо скоро і старший син піде на фронт, з дня на день його мають призвати. Жінка зізнається, що в цій ситуації їй нічого не залишається, окрім як триматися й дочекатися синів з війни.

Упоратися із жорстокими реаліями сьогодення мамі двох синів, які вирішили взяти зброю до рук, щоб захищати рідну краї-

ну, допомагають тварини, якими вона продовжує опікуватися, та чоловік, який завжди поруч. Розповідає:

«Якось до мене звернувся співробітник електростанції з проханням прилаштувати котика, а виходить, що прилаштувався сам (посміхається). Він дуже хороша людина, підтримує мене і моїх дітей. Якщо сину щось потрібно на «нулі», він завжди допомагає. Завдяки йому я зараз виживаю. Ми разом піклуємося про безпритульних тварин, робимо операції, лікуємо та стерилізуємо їх за власний кошт. Багато хто думає, що я на цьому заробляю, бо є головою благо-

дійної організації «Котячий дім» і причетна до створення спільноти «Дай лапу», але все далеко не так. Усі гроші, які я заробляю на станції, йдуть на війну і на тварин.

До речі, любов до чотирилапих є й у моїх дітей. Декількох кошенят вони врятували і привезли додому із зони АТО. Зараз Сергій рятую тварин під Бахмутом. А ще син просить мене посміхатися та завжди мати гарний вигляд. Я слухаюся і наряджаюся, роблю макіяж.

Мені Бог послав дуже хороших синів, якими я безмежно пишаюся! Хоч вони у мене й дорослі, все одно завжди за них переживаю і підтримую. Бо вони — частина одного цілого! Вони — моя сила!»

БЛАГОДІЙНІСТЬ

Сяйво, що надає сили

Запрошуємо всіх бажаючих долучитися до благодійного заходу на підтримку жінок-військових. ГО «WIN Ukraine» у партнерстві з Українським Ядерним Товариством оголошують Open call у рамках виставки «Empowering Radiance (Сяйво, що надає сили): погляди жінок-атомниць на війну через призму мистецтва».

«Empowering Radiance» — це виставка про жінок і для жінок, адже має благодійну мету щодо збору коштів для українок, які боронять нашу землю у війні проти російських загарбників. Виставка як викилик стереотипам і спонукання до позитивних змін використовує трансформаційну силу мистецтва, завдяки якій атомниці простягають руку допомоги жінкам-військовим, котрим необхідна амуніція, форма, взуття, захист та комплекти «жіночої гуманітарки».

Як взяти участь у виставці?

Якщо ви маєте мистецьке хобі — малювання, вишивку тощо, надішліть заявку. Для цього наведіть камеру смартфона на QR-код:

ЮРИДИЧНА КОНСУЛЬТАЦІЯ

Чи може працівник із нефіксованим робочим часом вимагати від роботодавця укладення трудового договору на повну зайнятість?

Так. На це має право працівник, який відпрацював на умовах трудового договору з нефіксованим робочим часом понад 12 місяців.

За результатами розгляду зазначеної вимоги роботодавець зобов'язаний протягом 15 календарних днів з дня звернення працівника укласти з ним такий строковий або безстроковий трудовий договір або надати йому в письмовій формі обґрунтовану відповідь про відмову укласти такий трудовий договір.

У разі відмови роботодавця працівник має право повторно звертатися з відповідною вимогою протягом усього строку дії трудового договору з нефіксованим робочим часом, але не раніше ніж через 90 днів з дня отримання відповіді роботодавця на попередню його вимогу.

Чи отримуватимуть працівники бюджетної сфери, які працюють у

Перш ніж надіслати заявку на Open call, будь ласка, уважно прочитайте правила участі. Це допоможе оформити заявку коректно та вдало пройти відбір. Всього для участі можна подати від 2 до 5 витворів мистецтва. Заявки приймаються до 23:59 06 жовтня 2023 року. Усі авторки будуть повідомлені про статус заявки до 15 жовтня 2023 року включно.

Вам потрібно вказати такі дані:

- 1) П.І.Б. автора;
- 2) фото витворів мистецтва;
- 3) детальний опис до кожного фото (назва, матеріал витвору, рік виконання та орієнтовна вартість).

Для участі приймаються роботи у двох категоріях: образотворче мистецтво та декоративно-прикладне мистецтво.

Авторки, які успішно пройдуть відбір, будуть представлені на виставці «Empowering Radiance». Найоригінальніші витвори мистецтва візьмуть участь у публічному аукціоні. Відбір робіт для аукціону здійснюватиме компетентне журі. Всі зібрані кошти будуть спрямовані на допомогу жінкам, які служать у лавах ЗСУ.

Витвори мистецтва, що не будуть продані, організатори повернуть авторкам.

районах проведення бойових дій, до 100% надбавки до зарплати?

Так, відповідні зміни були введені постановою КМУ від 25 серпня 2023 р. №928, яка набрала чинності 1 вересня.

На період воєнного стану працівникам установ, закладів та організацій, що фінансуються з держбюджету, виплачується щомісячна надбавка за роботу з особливими умовами праці за фактично відпрацьований час:

- на територіях можливих бойових дій, включених до переліку територій, на яких ведуться (були) бойові дії або тимчасово окупованих рф, у граничному розмірі 50% посадового окладу;
- на територіях активних бойових дій, включених до переліку територій, для яких не визначена дата завершення бойових дій, у граничному розмірі 100% посадового окладу.

Водночас працівникам надавачів соціалістичних комуністичного сектору на територіях, де ведуться (були) бойові дії, виплачується надбавка за фактично відпрацьований час у граничному розмірі 100% посадового окладу.

ОСОБИСТОСТІ

Це наша місія — робити профспілки ближчими

(Закінчення.)

Початок на 1-й стор.

— Такий підхід себе виправдав. Хто були перші кореспонденти?

— Спочатку це були люди географічно розпорошені, але всі приблизно одного віку: чоловіки-профспілковці з Канади, з ПАР, з деяких європейських країн, передусім Нідерландів. І власне, саме через наш сайт вони згодом зустрілися. Спочатку це було 10 дописувачів, на сьогодні у нас понад 1000 кореспондентів, які діляться на сайті інформацією. Працюють, на волонтерських засадах, 90 перекладачів. А тих, які керують LabourStart, регулярно збираються і вирішують різноманітні виконавчі питання, 14.

— Ерік, платформа LabourStart ініціювалася саме як новинна профспілкова агенція. Як виникла ідея використовувати її у профспілкових кампаніях солідарності?

— Ідеї приходили саме в такому порядку. Спочатку задумувався інформаційний ресурс, потім — ідея організації онлайн-кампанії. І виникла вона у зв'язку з тим, що профспілки не дуже вміють проводити масштабні акції в Інтернеті. По суті, ми стали навчати профспілки у різних країнах світу, як їм залучити міжнародну солідарну підтримку через Інтернет, як користуватися для цього таким ресурсом. Сам сайт став майданчиком для організації міжнародних кампаній солідар-

Особисте досьє засновника «LabourStart»

Народився в Нью-Йорку 1955 року. В юності був залучений в антивоєнний рух — у боротьбу проти війни у В'єтнамі. Став активістом американської лівиці у Нью-Йорку і приєднався в 1971 році до Соціалістичної партії США. Його перша профспілкова робота — в Об'єднаній федерації вчителів (1972 рік), згодом — у Профспілці текстильників Америки (1974 рік). У 1977 році заснував «The New International Review», щоквартальний журнал теорії та аналізу демократичного соціалізму. Виходив до 1989 року.

1981 року перебрался до Ізраїлю, де став членом кібуцу — своєї ферми, де зняв ідейно виробництва належать усьому колективу, а рішення ухвалюють загальні збори всіх його членів. «Не плутати із колгоспом!» — зазначив Ерік Лі. Там він доїв корів, доглядав за дітьми та вчився програмувати комп'ютери. Став досвідченим програмістом. Кілька його програм були опубліковані у професійних журналах.

В Ізраїлі прожив 18 років, був активним учасником антивоєнного руху, професійно займався журналістською діяльністю, зокрема як редактор-засновник щоквартального журналу Workers Education (Освіта працівників), який виходив англійською, французькою та іспанською мовами.

У 1998 році переїхав до Лондона. Тісно співпрацює з британськими та міжнародними профспілками. Пише книги, які, за його словами, «не можна вважати академічними історичними, адже за освітою я не історик». Однак вони базуються на глибоких дослідженнях. У Лондоні, «де є національні архіви з величезною кількістю першоджерел», Ерік Лі проживає останні 25 років. Власне, за дослідницьку працю його прийнято до спільноти британських істориків — Королівського історичного товариства. Книгу «Робітничий рух та Інтернет: новий інтернаціоналізм» Ерік Лі написав у 1996 році. В ній він практично запропонував ідею, що лягла в основу проекту LabourStart, заснованого ним у березні 1996 року.

риканський борець за громадянські права, соратник Мартіна Лютера Кінга, заявив, що прибуде до Сіднею і долучиться до вуличної акції протесту під готелем проти місцевого менеджменту. В Америці прогресивні рівні у своїх синагогах говорили про це у своїх проповідях. Зовсім різні спільноти людей по всьому світу долучаються до профспілкової акції і починають звертатися до цього австралійського готелю. Кампанія завершилася перемогою, менеджмент сів з профспілкою за стіл переговорів і

за вас не виступатимуть люди на місця, якщо ви самі не плануєте жодних активних дій, то кампанія LabourStart буде неефективна.

— Ваша платформа засновувалася на двох найважливіших ідеях профспілкового руху: солідарності та інтернаціоналізму. Як ці ідеї працюють сьогодні?

— Коли я написав книгу «Робітничий рух та Інтернет: новий інтернаціоналізм» у 1996 році, власне, її перша частина, взагалі, не про технології, а про історію робітничого руху. І що було почасти моїм здивуванням, це виявити, що століття тому міжнародний робітничий профспілковий рух був більш інтернаціональним і інтернаціоналістичним, ніж сьогодні. Що робітники могли піти на страйк, наприклад, у Швеції, і їм одразу їхні колеги з різних країн надсилали гроші на підтримку їхнього страйкому.

Зараз, з одного боку, світ став більш глобалізований, але водночас, на жаль, профспілкові рухи стали більш роз'єднані, менш солідарні між собою. Хоча сьогодні набагато більше інструментів, щоб згуртувати людей у різних частинах світу.

От взяти працівників Запорізької атомної електростанції, яка зараз окупована росіянами. Ваша профспілка нині на вістрі, тому що від безпеки на українських атомних електростанціях залежить життя не лише в Україні. Російська агресія підає загрози увесь світ, працівники ЗАЕС роблять усе, щоб попередити дуже страшні речі. Але при цьому ваші колеги в іноземних країнах, наприклад, працівники АЕС у США, чи вони настільки борються за своїх українських колег, як вони боролися би за самих себе і колег у своїй країні? Потрібні не просто листи підтримки, хоча і це важливо. Якби профспілки думали глобально, вони відчували б усіх як частину своєї організації, сприймали б одне одного як велику родину. В американських профспілках називають одне одного братами і сестрами. Та профспілки, на жаль, — це не згуртована сім'я.

— Але завдяки LabourStart, кампаніям солідарності профспілки стають «ріднішими».

— Це наша місія — робити профспілки ближчими, щоб було більше міжнародної солідарності. Ще років десять тому середньостатистичний профспілковець у

Європі, можливо, не сказав би, наприклад, нічого про Білорусь, там демократія чи диктатура. І значною мірою завдяки нашим кампаніям, які вив LabourStart, підсвічував репресії проти профспілковців, усі тепер розуміють, що там не просто переслідування лідерів профспілок, там відбувається придушення профспілкового руху.

ПЕРЕМОГА УКРАЇНИ — ЦЕ ВИМОГА ЧАСУ

— Ви вдугре у Києві. Що змінилося за ці роки?

— Уперше я був у Києві за президентства Януковича, ще перед Революцією Гідності. Тоді побачив сонне пасивне місто, байдужість людей до того, чи буде укладено асоціацію з Єврозоною, чи ні. Ще не відчувалося подиху бурхливого Майдану, здавалося, люди ще сплять.

— Декому снився радянський союз... Тепер прокинувся?

— Тепер усе суттєво змінилося. По-перше, через Майдан, і це очевидно. Але найбільший чинник — це війна. До війни й у світі спитали б Ви якогось члена профспілки, що він знає про Україну, навіть не про першу, помаранчеву революцію, чи про другу, а взагалі будь-яку інформацію, не відповів би. Хотілося б за кращих обставин, але через російську агресію путін зробив Україну скрізь упізнаною. У світі дізнались, як називаються українські міста. В Україні перебувають численні делегації профспілкової солідарності. Надсилається допомога. Прибувають іноземні волонтери. Усе дуже змінилося у сприйнятті світом України. Солідарність сьогодні з Україною — це вимога часу. І перемога України — це вимога часу. Якщо хтось каже, що нам потрібен мир за будь-яку ціну, я відповім: «Ні. Якщо ти борешся за свободу — ти повинен бути за вільну і неподільну Україну».

Наостанок Ерік Лі зазначив: «Важливо, щоб усі профспілковці пам'ятали, що в будь-якій ситуації, коли потрібна міжнародна профспілкова допомога, чи ви хочете поділитися новинами з профспілками з усього світу, ви можете звертатися до LabourStart. Чим тісніший обмін профспілковою інформацією, тим краще для усіх профспілок».

А якщо ви ще не користуетесь цією платформою, то саме час почати це робити за посиланням www.labourstart.org

Лілія СОКОЛОВА

ДЕНЬ РЯТІВНИКА

Відзначено працівників з охорони Рівненської АЕС

З нагоди професійного свята працівників цивільного захисту, аварійно-рятувальних служб, пожежної охорони та спеціальних формувань — Дня рятівника України в 2-му Державному пожежно-рятувальному загоні (ДПРЗ-2) з охорони об'єктів Рівненської АЕС відбулося нагородження особового складу.

Сьогодні в умовах повномасштабного вторгнення РФ на українських рятівників покладено важливу місію, оскільки фактично щодня їхня робота сповнена ризиків, яку вони виконують самовіддано заради безпеки кожного громадянина України. Тож для них цей день сьогодні має особливе значення.

З професійним святом рятівників ДПРЗ-2 з охорони РАЕС привітав заступник начальника з реагування на надзвичайні ситуації ГУ ДСНС у Рівненській області Ігор Михальчук та нагородив кращого вогнеборця за високі спортивні показники та популяризацію спорту серед співробітників надзвичайної служби.

За досягнення позитивних результатів у службовій діяльності, особисту виконавчу дисципліну, сумлінне ставлення до виконання своїх функціональних обов'язків та з нагоди відзначення Дня рятівника генеральний директор РАЕС Павло Ковтонюк вручив рятівникам ДПРЗ-2 грамоти ВП «Рівненська АЕС», а голова профспілки електростанції Іван Мельник — грамоти ППО РАЕС.

«Ваша робота — це неocenений подвиг. Ви завжди приходите на допомогу, рятуючи життя. Щира вдячність за службу, яку ви несете під час повномасштабної війни в Україні», — зазначив Іван Мельник.

Крім того, кращі бійці особового складу ДПРЗ-2 з охорони РАЕС отримали нагороди від Вараської військової адміністрації, виконавчого комітету Вараської міської ради та духовенства Вараша.

У межах урочистостей згадали і рятівників, які віддали своє життя, рятуючи інших — їхню пам'ять вшанували хвилиною мовчання.

Привітали особовий склад пожежно-рятувальних загонів

З нагоди Дня рятівника, який в Україні відзначають 17 вересня, відбулися урочисті заходи в пожежно-рятувальних загонах, які забезпечують цивільний захист та безпеку жителів Нетішинської ТГ та Хмельницької АЕС.

Генеральний директор ВП ХАЕС Андрій Козюра подякував рятівникам, які боронять країну від вогню, розмінують територію, рятують українців за їхню постійну готовність виконувати ці непрості завдання: «Сміливих оминає вогонь! Ми дякуємо Вам за Вашу сміливість!»

Особовий склад державних пожежно-рятувальних загонів атомної станції відзначили Почесними грамотами ВП ХАЕС та подарунками з нагоди Дня рятівника.

ності, допомагав привернути увагу до проблеми і направляти листи підтримки від тисяч людей з усіх сторін світу.

ЯК ЗРОБИТИ РЕЗОНАНС НА ВЕСЬ СВІТ

— Розкажіть, для прикладу, про якісь визначні кампанії солідарності.

— За ці роки ми провели сотні кампаній. Профспілковці знають, адже ми живемо в реальному світі, не всі профспілкові акції закінчуються перемогою. Пам'ятною серед переможних є одна з перших кампаній. Готель мережі Hilton у Сіднею в Австралії закривався на реконструкцію, звільнили персонал, сказали, що згодом будуть набирати, швидше за все, нових людей. І що з профспілкою це обговорювати не будуть. Власне, ця профспілка звернулася до нас сама, зазначаючи, що уже все перепробували і хочуть спробувати нашу нову ідею — онлайн-кампанію.

У 90-ті інтернет був у новинку, більшість тільки починали його освоювати. Керівнику Хілтон профспілковці починають надсилати тисячі листів. Він не може знайти власних листувань у спамі. Тим часом біля Хілтонів по всьому світу профспілками організовуються акції протесту. Ця протестна історія стала вірусною і серед непрофспілковців. Навіть такий визначний діяч, як Джессі Джексон, афроамериканський борець за громадянські права, соратник Мартіна Лютера Кінга, заявив, що прибуде до Сіднею і долучиться до вуличної акції протесту під готелем проти місцевого менеджменту. В Америці прогресивні рівні у своїх синагогах говорили про це у своїх проповідях. Зовсім різні спільноти людей по всьому світу долучаються до профспілкової акції і починають звертатися до цього австралійського готелю. Кампанія завершилася перемогою, менеджмент сів з профспілкою за стіл переговорів і за вас не виступатимуть люди на місця, якщо ви самі не плануєте жодних активних дій, то кампанія LabourStart буде неефективна.

АТОМНИЙ СПОРТ

Спорт і труд поряд ідуть!

Із 14 по 17 вересня 2023 року на базі фізкультурно-спортивного клубу «Локомотив» у Чернівцях відбулася XXVII Всеукраїнська міжгалузева спартакіада працівників промислової сфери та транспорту, присвячена проведенню в Україні Європейського тижня спорту.

Спортивний захід, що в такий надзвичайно складний для всієї країни час став справжнім доказом незламності духу робітничого спорту, було організовано та проведено завдяки зусиллям громадської організації «Всеукраїнське фізкультурно-спортивне товариство «Україна» за сприяння та підтримки Міністерства молоді та спорту України, Федерації профспілок України, Всеукраїнських профспілок, центральних органів виконавчої влади у виробничій та соціально-побутовій сферах, підприємств, установ і організацій промислової сфери та транспорту.

Серед 10 команд участь у змаганнях взяла і команда Атомпрофспілки, до складу якої увійшли працівники відокремлених підрозділів Рівненської, Хмельницької та Південноукраїнської атомних електростанцій ДП НАЕК «Енергоатом».

32 спортсмени команди Атомпрофспілки — фахівці атомної галузі, які щоденно на найвищому рівні виконують свої посадові обов'язки, забезпечуючи енергетичну безпеку нашої Держави, самовіддано змагалися в ці дні з 6 видів спорту: з волейболу, футболу, гирьового спорту, тенісу настільного, шахів та шашок.

Наполегливість та завзятість, натхнення та командний дух стали складовими формули успіху команди Атомпрофспілки, яка була найкращою в Чернівцях майже в усіх видах програми Спартакіади.

Гирьовий спорт — 1 місце в командному залуку. Гирьовий спорт — в особистому залуку: 1 місце — М. Левков (в.к. до 80 кг, сума підйомів гирі в 24 кг — 210 разів за 10 хвилин, абсолютний переможець змагань за кількістю підйомів); 1 місце — М. Цимбал (в.к. понад 90 кг, сума підйомів — 203 рази за 10 хвилин); 2 місце — С. Бовгира (в.к. понад 90 кг, сума підйомів — 172 рази за 10 хвилин); 2 місце — К. Рак (в.к. до 90 кг, сума підйомів — 143 рази за 10 хвилин).

Волейбол — 1 місце
Впевнено перемігши з рахунком 2:0 у всіх трьох матчах, команда Атомпрофспілки стала чемпіоном у складі гравців: І. Нікітчук, Д. Олійник, А. Філонюк, В. Березський,

І. Маркевич, Є. Перець, І. Романчук, О. Чернюк під керівництвом тренера С. Харченка.

Футзал — 1 місце
Команда Атомпрофспілки з футболу під керівництвом В. Бурлаки перемогла у складі гравців:

І. Гречаний, В. Ляшок, А. Андреев, С. Кокол, Р. Марченко, Д. Максимчук, Д. Кузьо, І. Недяк. Чотири матчі — чотири перемоги!

Шахи — 2 командне місце
Аналітичні здібності, стратегічне мислення, мистецтво творчої інтелек-

туальної боротьби — усе це продемонструвала команда з шахів у складі В. Сафронової, С. Савченко, О. Іванова та Д. Цибульського.

Теніс настільний — 2 місце

Так само самовіддано наша команда боролася за перемогу у змаганнях з тенісу настільного у складі Г. Розварської, О. Веселової, С. Макарчука та О. Ошурка. 1 місце в особистій першості серед чоловіків упевнено зайняв С. Макарчук. 2 місце серед жінок у Г. Розварської.

Шашки — 3 місце

Команда Атомпрофспілки з шашок стала бронзовим призером змагань. Г. Мітченко, В. Максимов, Т. Кисіль та С. Савченко в досить напруженій боротьбі з представниками інших команд завоювали 3 місце. С. Савченко стала дворазовим бронзовим призером: у командній та особистій першості.

Щирі слова подяки організаторам змагань, профспілкам та всім причетним до проведення справжнього свята робітничого спорту.

Низький уклін усім тим, хто зараз виконує завдання із захисту державного суверенітету та територіальної цілісності України, завдяки кому ми маємо можливість брати участь у таких спортивних заходах.

Насамкінець дозвольте, будь ласка, від імені всієї команди атомників висловити найтепліші, найщиріші слова подяки Людині, яка своєю багаторічною працею та безмежною любов'ю до атомного спорту та до всіх нас вела цю команду до Перемоги.

Миколо Арсентійовичу, нехай це буде маленьким подарунком до вашого Дня народження!

Катерина СПАНЧАК

«Пішов грати! Бо не звик відступати»

Олександр ЧЕРНЮК — слюсар з ремонту РТУ 4 розряду, протягом семи років він присвятив цій професії своє життя. Його дні минали під звуки механізмів, а руки були вправні та завжди готові допомогти в усьому, що пов'язано з ремонтом та обслуговуванням. Проте все змінилось 4 квітня, коли Олександр вирішив вступити до лав Збройних Сил України. Той день став вирішальним у його житті, адже відтоді перед ним відкрилася зовсім інша сторінка: небезпека в епіцентрі воєнних дій і фронтові будні зі зброєю в руках.

Та сильні люди переможні в усьому. Олександр під час реабілітації після тяжкої контузії несподівано взяв участь у змаганнях з волейболу. І достойно провів гру!

Знаю, що Ви були поранені і отримали серйозну контузію. Розкажіть, як це сталося?

Під час штурмової операції в Білогорівці Луганської області я був на службі у 81-й окремії аеромобільній бригаді десантно-штурмових військ. З самого ранку ми обстрілювали ворогів артилерією, а коли наблизився вечір, розпочався важкий бій. У цей час не було можливості вдягнути навушники і дві 120-ті міни вибухнули поруч зі мною. Це була не перша моя контузія, але раніше я не звертався по допомогу, бо дуже хотів продовжувати воювати.

Та цього разу легко не обійшлося. Спочатку я потрапив до Краматорська в госпіталь, а потім у Дніпро. Наразі проходжу реабілітацію.

Як вийшло, що під час одужання Ви не просто зустрілися з колегами, а й взяли участь у спортивному турнірі?!

Це була приємна випадковість. Я саме був у Чернівцях у справах кілька днів, у цей час мені зателефонував тренер і розповів, що вони в Чернівцях на змаганнях. Я пішов до них, а тренер мені запропонував: «Є комплект форми, виходь грати в команду». Спочатку було трохи ніяково, я ж уже пів року крім зброї нічого в руках не тримав. Але пішов грати! Бо не звик відступати. Хоча від такої кількості людей і від емоцій навіть трішки запаморочилася голова.

Як проходить Ваша реабілітація після поранення?

Та все добре, рани загоюються, 25 вересня вже маю бути у частині. До речі, мій молодший доньці Єві буде 4 роки саме в цей день. Встигну ранком привітати :)

Як Вас зустріла родина, коли ви приїхали додому?

Це було неймовірно! Навіть те, як я загалом опинився вдома. У шпиталі зустрів дуже хорошу лікарку, її чоловік також служив у Збройних Силах. Вона запитала мене, скільки часу я вже не був вдома. Відповів, що пів року. І вона просто сказала: «Готуйся їхати додому на 30 днів».

Ніхто з моєї родини, окрім молодшої сестри, не знав, що я буду. Приїхав уночі, на мені була кепка з шевроном, на якій «Очі» світаються. Моя мама відчинила двері, подивилася на цю кепку і запитала: «Ти хто?» Раніше, з фронту, коли розмовляв з нею, казав, що найбільше хочу покуштувати її пельменів. Тож коли вона пізнала мене, одразу ж кинулася ставити воду на пельмени, а я її питаю: «Мамо, може, спочатку хоча б мене обіймеш?» — і ми обоє розсміялися.

Моя донечка, Єва та Ангеліна, разом дружиною, також були дуже розчулені, старша дочка розплакалась. Я з дітьми намагався якнайбільше часу проводити. Я знову поряд зі своєю коханою Маріною. Це щасливі дні!

З яким настроєм будете повертатися на фронт?

Раніше у мене була міцна мотивація — вижити та повернутися до своєї родини. Але тепер, знаючи всі труднощі, які чекають там, не можу нічого сказати. Раніше не відчував такого страху.

Я розумію, те, що мене чекає на фронті — це справжнє пекло. Пересуваючись на позиції, ми маємо пройти 10 кілометрів зі 55 кілограмами спорядження. А іноді потрібно бігти так, щоб навіть атлети не мали шанс наздогнати. Але ми вміємо воювати, ми хочемо захищати нашу країну! Маю сказати, що попри це, фізично усе не так важко, як морально... Та хоч би як було важко і страшно, ми продовжуємо воювати і боронити свою землю, свою країну, оскільки вірю у Перемогу і в щасливе майбутнє. Особливо дякую коханій, що надихає мене, додає сил іти до перемоги!

Відсутність інформації про зроблену профспілковою організацією справу — це відсутність самої справи!

Засновник: Професійна спілка працівників атомної енергетики та промисловості України
Видавець: Редакція газети «Атомник України»

Поштова адреса редакції:
вул. Хрещатик, 22,
а/с 393 м. Київ, 01001
Газета «Атомник України»

Головний редактор
Марічка КОРМУШКІНА
Телефон: (044) 205-74-20

Індекс — 21766

За точність викладених фактів відповідальність несе автор
Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій
При передруку посилання на «Атомник України» обов'язкове

Свідоцтво про реєстрацію
КВ №4480 від 21.08.2000 року

E-mail: atomnik@union.kiev.ua
atomnik@gmail.com

http://www.atomprofspilka.info